

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 77/2020
21.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Данијеле Николић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији су пуномоћници Александар Зарић и Драган Милетић, адвокати из ..., против тужене Музичке школе „Станислав Бинички“ из Лесковца, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде трошкова за регрес и исхрану у току рада, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1807/2019 од 16.07.2019. године, у седници већа одржаној 21.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1807/2019 од 16.07.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1807/2019 од 16.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 1066/17 од 14.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да тужиљи, на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2015, 2016. и 2017. годину, исплати појединачне износе са законском затезном каматом, како је утврђено изреком, као и да тужиљи на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада, за период од фебруара 2015. године закључно са августом 2017. године, исплати месечне износе, утврђене у изреци, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа, па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да са тужиљом закључи анекс уговора о раду, којим би тужиљи било признато право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора и утврђује њихова висина, што уколико не учини, пресуда донета у овом спору сматраће се правним основом за утврђивање висине накнаде и исплату наведених трошкова. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 22.472,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1807/2019 од 16.07.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе. Наиме, предмет тужбеног захтева у овом спору је потраживање накнаде трошкова регреса за годишњи одмор и исхрану у току рада. Нижестепени судови су одбили тужбени захтев, јер су нашли да је тужилци исплаћена тражена накнада кроз укупан коефицијент за обрачун и исплату плата у јавним службама, што је у складу са Законом о платама у државним органима и јавним службама и праксом овог суда.

Са изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 29.12.2017. године, а вредност предмета спора износи 484.372,76 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

С обзиром да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужилце недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић